

Lá thư bạn đạo
Nghệ sĩ Tiên sĩ Bạch Tuyết
Sài gòn, 2001

[04]

Trao nhau mấy chuyện đời thường

-ooOoo-

Bạn thân mến,

Cuộc sống không khác dòng sông; khi nước lớn, lúc nước ròng, lúc chảy miên man, khi âm âm sóng cuộn, đoạn len lách qua khe sâu lũng hẹp, khúc thành thơ êm ả bình nguyên, lên thác xuống ghềnh, rẽ Đông về Bắc. Kê bờ Nam nhìn thủy triều xuôi ngược, người bên Đoài đoán con nước ngược xuôi...

Phải quấy, đúng sai, thương ghét, vui buồn như sấm chớp mưa giăng, sáng còn tối mất. Chợt ân chợt hiện trong ý trong lòng, khó biết khó lường. Có thấy có nghe nhưng khó tìm khó hiểu, khi mọi thứ tự mình, vì mình và hành xử. Cái sức chứa của bao tử đã nhỏ càng nhỏ thêm, cái nơi chứa bộ não đã chật càng chật thêm, mọi thứ tự ngăn ngại, mọi cánh cửa tự đóng kín.

Vẫn là cái bao tử đó, vẫn bộ óc đó, nhưng chọn lựa thứ, chất, chọn chồn vào, ra... cọng rau đắng, chén trà lạt, chôn thị thiêng, khói bếp lều tranh, hoặc chén vàng điệu ngọc, bước cùng đồ nay vông lọng thên thang, con người vẫn mãi mãi truyền tay nhau dâng mật ngọt cho đời. Một bài hát, một bức tranh, khúc Nam ai, tiếng đàn bầu trở giấc. Điều lý tự tình xanh ruộng mạ tấm nắng mai. Tác phẩm nghệ thuật, câu thơ, lời vàng ý ngọc, đời gọi đó là tấm lòng.

Bạn "*thích*" tôi qua nghệ thuật, tôi cảm ơn bạn ở "*tấm lòng*", cả hai chúng ta biết ơn người tạo ra tác phẩm, những công nhân hậu đài, những chuyên viên kỹ thuật cùng biết bao "chiến sĩ trong thầm lặng chu toàn công việc đời thường một cách hồn nhiên đầy trách nhiệm" để tác phẩm ra đời, nơi tôi cùng các đồng nghiệp có chỗ vầy vùng, được bày tỏ suy nghĩ khả năng, khát vọng của mình, nhận được tình thương, sự mến thích của bạn, của khán giả, làm hành trang tạo nên những tác phẩm tốt hơn.

Sống tiếp nhận và chuyển tải, theo dòng lưu của thời gian, bao nhiêu rác rưởi là bấy nhiêu phù sa màu mỡ. Ta có bao giờ lắng nghe tiếng bày tỏ của sông, tắm mình trong dòng sông đời người, trôi chảy theo quy luật lớn ròng, họa phúc.

Bạn "*phục*" tôi cũng có nghĩa là bạn đang nhìn ra bạn, yêu quý bạn và "*phục*" bạn, trên đường tìm đến lý giác ngộ của Đức Phật. Tôi muốn kể với bạn về những chuyện thật đời thường một cách công bằng như đạo.

Bạn "*mộ*" tôi bởi những gì tôi sống tôi bắt gặp, nghiền ngẫm và kể cho nhau nghe qua tuần san mang nội dung Phật giáo, chúng ta "*mộ*" nhau như những gã cùng tử trên đường gió bụi tìm thấy, nhận ra viên minh châu trân quý của mình rõ ràng hơn, sáng

đẹp hơn nhờ giáo lý của Đức Phật. Tôi với bạn cùng nghe, cùng đọc, cùng suy ngẫm. Chúng ta biết ơn hết những lời giảng của quý thầy; trân trọng, kính mến giữ gìn từ trang từ chữ, từ quyển Kinh, Luận, Luật được quý Tổ sư, quý Sư nhiều đời tập hợp nghiên cứu biên soạn giảng dạy, hướng dẫn ... con đường đi truy tìm sự hiểu biết, hành trì, đến giác ngộ, cũng có thể ví như con đường học vấn của một đứa bé từ mẫu giáo cho đến cấp một, cấp hai, cấp ba, đại học, cao học và tiến sĩ ..v.v... tiếp theo là những công trình nghiên cứu. Chúng ta có những người thầy, những vị thầy, chúng ta gặp những người tu, những bậc chân tu...

Chúng ta có nhờ thầy giảng để hiểu, để thâm nhập kinh tạng, trí huệ như biển ... "*để tìm ra mình, tìm thấy cái tâm chơn như*", cái "*bản lai diện mục*" của mỗi người mình, sao cho "*tội chướng tiêu trừ, căn lành tăng trưởng*". Sự tự sửa, nhìn thấy cái lỗi của mình trong mắt người chứ không phải lỗi người trong mắt mình. Nhìn rất rõ từng cái cây, cao, thấp, sần sùi, trơn láng, tàn úa mục rữa hay xanh tươi, chết hay sống.

Chúng ta ái mộ sắc đẹp của cô gái đi dự thi hoa hậu, vỗ tay reo hò khi cô được đội chiếc vương miện hoa hậu, cũng nên nhắc nhở ta rằng, bên trong lớp da bọc thân cô, có đủ hết các chúng sanh khổ não, những vi sinh vật đang ngày đêm hoạt động trong cơ thể cô, đang, đã và chờ lúc thuận tiện ăn mòn dần, thả ra đầy đàn chất độc khác nhau để hủy hoại cơ thể cô. Những mầm mống của đủ thứ bệnh tật như ta, như người, như quy luật sinh thành hoại diệt. Nhớ thường xuyên, tự nhắc nhở thường xuyên cái sự thật không thể chối cãi này giúp ta tiêu trừ được lòng ganh tỵ, ích kỷ dẫn đến mưu mô toan tính, muốn giành giật, muốn hại người, tránh được nghiệp chướng oan khiên, vay trả trả vay, hại người, người hại nối theo nhau từ đời ông, đời cha, kiếp người kiếp thú ... luân hồi trong lục đạo.

Không gây thì không cần tránh, không tạo sẽ không phải cu rơm, không ác tức thiện. Chẳng có gì cần đi cần đến, chẳng có gì phải cố gắng cầu xin. Chữ tâm chơn ngời, chơn như hiển hiện.

*"Thuyền mây lá Đông Tây lặng ngắt
Nhớ vàng trăng trong vắt lòng sông".
(Bach Cư Di)*

Trăng bị mây che, nhìn lên ta nói: "trăng mờ", ngó xuống ta nói "sông mờ". Mây tan ta nói: "Trăng sáng trời trong lung linh đáy nước. Mây đâu? Trăng đâu? Giữ theo gió chút hương lòng. Tạ ơn tri âm tri kỷ. Người đi tìm tâm đập nhằm "*Hạt châu rời từ trong chéo áo*"- Hi! Hi!

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Mục lục](#) | [Trang kế](#)

Chân thành cảm ơn Tỳ kheo Thiện Minh đã gửi tặng phiên bản vi tính (Bình Anson, tháng 04-2001).

[\[Trở về trang Thư Mục\]](#)

update: 14-04-2001